

Fővárosi Ítéltábla
2.Kf.27.193/2012/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla a Gyurity Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Gyurity Bránkó Bertalan által képviselt felperesnek a Hernádi és Kovács Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Hernádi Eleonóra ügyvéd által képviselt Magyar Energia Hivatal [1081 Budapest, II. János Pál pápa tér 7., Hiv. sz.: ...] alperes ellen energiaügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2012. évi január hó 26. napján kelt 2.K.35.828/2010/9. számú ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt előterjesztett és a másodfokú bíróság előtt 3. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán az alulírott helyen 2012. évi november hó 14. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 48.000 (azaz negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felhasználó panasszal élt az alperesnél, amelyben kifogásolta, hogy a 2010. május 15. és 20. napja között a rendkívüli időjárás okozta áramszünet miatt a hibaelhárítás a felperes részéről 73 órán belül nem történt meg, ezért kártérítési igénnyel élt.

Az alperes a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Vet.) 159.§-ának s) pontjában írt hatáskörében eljárva a 2010. október 21. napján kelt határozatában a felhasználó üzemzavar miatti panaszának helyt adott, míg a kártérítési igény tekintetében hatáskörének hiányát állapította meg. Kötelezte a felperest, hogy a Garantált Szolgáltatások (a továbbiakban GSZ) II. pontjának megsértése miatt fizessen meg további 5.000 forint kötbért a felhasználónak. Indokolásában hivatkozott a 712/2009. számú határozatának a szélsőséges

időjárási kategóriákat meghatározó 1.5. pontjára, illetve a 2010. július 23. napján kelt FVO-1569-2 (2010) számú iratára, melyben a 2010. május 15. és 18. napja közötti időszak üzemzavarait minősítette. Megállapította, hogy a felhasználó által bejelentett hibát a 2. kategóriába tartozó szélsőséges időjárási körülmények okozták, ezért azt 48 órán belül el kellett volna hárítani. Mivel azonban a hibaelhárítás 81 óra 51 perc időtartamot vett igénybe, a GSZ II. A/1. pontja alapján, amely szerint, ha az üzemzavar elhárítási ideje meghaladja a 48 órát, minden megkezdett 12 óra után 5.000 forint kötbér fizetendő, 3X 5.000 forint kötbér megfizetését tartotta indokoltnak a felhasználó részére. Tekintettel arra, hogy a felperes 2X 5.000 forint kötbérnek a felhasználó részére való megfizetéséről már rendelkezett, a még fizetendő kötbér összegét 5.000 forintban határozta meg.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Állította, hogy az alperes megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 3.§-ának (2) bekezdése b) pontjában rögzített, a tényállás tisztázására vonatkozó eljárási alapelvet, továbbá a Ket. 50.§-ának (1) bekezdésében előírt kötelezettségének sem tett eleget. Döntése a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B.§-ába ütközik, mert a mérlegelés szempontjai nem állapíthatók meg és a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége sem tűnik ki. Elmulasztotta figyelembe venni a 712/2009. számú határozatát, és annak alapján a kérelme szerinti 3. kategóriájú minősítést. Sérelmezte, hogy az alperes határozatában a más ügyben hozott FVO-1569-2 (2010) számú iratában írtakat magyarázat nélkül jelölte meg a felelőssége megalapozottságánál irányadónak tekintett szempontként. Kiemelte, hogy az FVO-1569-2 (2010) számú kiegészítést kérő irat a Ket. 71-72.§ rendelkezéseinek megfelelő hatósági döntést nem tartalmaz, ezért arra az alperes nem hivatkozhat. Pontosított nyilatkozatában rámutatott arra, hogy amíg a 2010. június 30. napján kelt beszámolójával együtt az alpereshez intézett kérelmének tárgyában nem születik döntés a minősítésről a GSZ 5.7. pontjára tekintettel, addig kötbérfizetési kötelezettsége nem keletkeztethet. Arról, hogy a tervezési követelményeket meghaladó igénybevétel hatására bekövetkezett zavarnak minősülnek a perbeli panasszal is érintett üzemzavarok, és azokat az alperes a GSZ szerinti 2. kategóriába sorolja csak 2011. március 22. napján döntött a hivatal az FVO-467-2 (2011) számú iratban. Utalt arra, hogy a 712/2009. számú határozat 1.5. pontja alatti táblázat 3. kategóriájának definíciójához a határozat 1.6. pontjában foglalt táblázat adja meg a további tartalmat. A 2010. június 30. napján kelt beszámolójában érintett felhasználóként megjelölt 242.569 fogyasztó alapján a 3. kategóriába való besoroláshoz való minősítés feltételei maradéktalanul teljesültek. Értelmezése szerint a GSZ 1.4. pontjában foglalt 24 órás időintervallumnak csupán a GSZ 1.5. pontja szerinti 1. és 2. kategória esetén van jelentősége, a 3. és 4. kategóriánál nem bír relevanciával, mivel a határozat szövegezése nem tartalmazza a 24 órás intervallumra történő utalást.

Az alperes ellenkérelmében a határozatban foglaltak fenntartása mellett kérte a kereset elutasítását. Előadta, hogy a 3. kategóriába sorolást már 2010. július 22.

napján sem fogadta el, a felperes beszámolója alapján a 2. kategóriát tartotta megfelelőnek. Rögzítette, hogy az egyedi jogsérelemet érintő döntése a Garantált Szolgáltatásokra vonatkozik, az e szerinti 3. kategóriába sorolás nem az időjárási esemény jellemzőitől, hanem az üzemzavarral érintett fogyasztók számától függ a GSZ 1.5. alapján. Az „egyéb hálózati zavar” a színvonalmutatók között elfogadásra került, azonban ez az ügy érdemét nem érinti. Hangsúlyozta, hogy az FVO-1569-2 (2010). számú irat egyértelmű abban, hogy mivel a GSZ 1.4 pontja a GSZ 1.5 pontra is alkalmazandó, ezért a kiesett fogyasztók küszöbszámainak naponta külön-külön, nem pedig a felperes által számítottak szerint összevontan kell teljesülnie, így a 3. kategória nem volt elfogadható. Kifejtette, hogy a „tervezési követelményeket meghaladó igénybevétel hatására bekövetkezett zavar” minősítés az ügy érdemét azért nem érintette, mert 2010. július 22. napján már megállapította a 2. kategóriába való besorolhatóságot a bekövetkezett üzemzavarok száma alapján.

A felhasználó a perbe értesítés ellenére beavatkozni nem kívánt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolásában rögzítette, hogy a perben felülvizsgált döntés nem mérlegelési jogkörben hozott határozat volt. Megállapította, hogy helyesen járt el az alperes, amikor a 3. kategóriába való besorolhatóságot azért nem fogadta el, mert a kieséssel érintett felhasználók számára vonatkozó feltétel - 24 órás periódusonként - nem teljesült. Rámutatott arra, hogy a GSZ 1.5 pontjában felsorolt kategóriák egymásra épülnek, ezért nem helytálló a felperesnek az az értelmezése, amely szerint előfordulhat, hogy a többszöri 24 órás helyzetekre a 3. kategóriára vonatkozó feltételek teljesülnek, míg egy vagy több 24 órás időszakra nézve nem. A 3. kategóriás üzemzavarnak nem a felperes által meghatározott 24 órát meghaladó időszak átlagában kell megfelelnie a GSZ 1.5 pontjában írt kritériumoknak, hanem 24 órás periódusonként önállóan, ezáltal biztosítható az a helyzet, hogy a 3. kategóriájú minősítés az 1. és 2. kategóriához képest szigorúbb legyen. A felperes 2010. július 30. napján kelt beszámolójával kapcsolatban arra az álláspontra helyezkedett, hogy az nem kapcsolható a GSZ szerinti egyedi jogsérelem miatt megállapított felelősségéhez. A szélsőséges időjárási helyzet miatt a felperes ellátási területének egészét érintő minőségi mutatóknak való megfelelés nem képezhette a felhasználói panasz alapján indult közigazgatási eljárás tárgyát. A „tervezési követelményeket meghaladó igénybevétel hatására bekövetkezett zavar” csak a 2. kategóriánál releváns, ezért az alperesi adatkérés és az, hogy a FVO-1569-2 (2010) számú irat nem a Ket. 71-72.§-a szerinti döntés, a keresettel támadott határozat érdemét nem befolyásolta.

A felperes fellebbezésében azt kérte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a Fővárosi Ítéltábla a kereseti kérelmének adjon helyt. A keresetében kifejtett érveit és a 2012. január 2. napján kelt előkészítő iratában állítottakat lényegében megismételte. Hangsúlyozta, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor jogszerűnek ítélte a keresettel támadott alperesi határozatot, logikai hibás az elsőfokú bíróság okfejtése, mely szerint az ügy érdemét tekintve nem volt jelentősége az alperesi adatkérésnek. Kifogásolta, hogy az alperes azt megelőzően

írt elő kötbérfizetési kötelezettséget a részére, mielőtt a tervezési követelményeket, mint az őt érintő alapkérdést lezárta volna, míg a szavak általánosan ismert és elfogadott jelentése alapján nem lehetséges az elsőfokú bíróság által is elfogadott 24 órás időintervallum alkalmazása.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján való helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az alperesi határozat jogszerűségét elbíráló elsőfokú ítéletet a Pp. 253.§-ának (3) bekezdésében írtak szerint a felperesi fellebbezés és az alperesi ellenkérelem keretei között eljárva vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló peradatoknak a Pp. 206.§-ában írtaknak megfelelő értékelésével, azoknak az egyenként és a maguk összességében való mérlegelésével a döntéséhez szükséges tényállást megfelelően állapította meg, és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperesi kereset nem teljesíthető. Az elsőfokú bíróság továbbá döntését a szükséges mértékben és részletességgel meg is indokolta, számot adva arról, hogy miért tartotta alaptalannal a keresetet.

A fellebbező felperesnek lett volna törvényi kötelezettsége (Pp. 235.§ (1) bek.) megjelölni és igazolni azokat a releváns tényeket, amelyek alapján tévesnek tartja az elsőfokú bíróság megállapításait, felsorakoztatva azokat a jogi érveit, amelyekre alapítottan kéri, hogy az elsőfokú bíróságnak a keresetét elutasító döntését a Fővárosi Ítéltábla megváltoztassa. A felperes azonban fellebbezésében megismételte a 2012. január 2. napján kelt előkészítő iratában állítottakat, ezt meghaladóan nem hivatkozott olyan tényre, körülményre, amely az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét megkérdőjelezné, az általa előadottak nem voltak alkalmasak a fellebbezés kedvező elbírálására.

Mindezek folytán a másodfokú bíróság a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel emeli ki az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján, a felperesnek a GSZ megsértése miatti felelősségét meghatározó tényezőknek a helyes értékelésével ítéletét a szükséges körben megindokolta; és az alkalmazott jogszabályi előírások egybevetése eredményeként a rendelkezésre álló peradatokból levont jogi következtetései is helytállóak és okszerűek voltak. A felperes a másodfokú eljárásban az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét megdöntő indokot nem hozott fel, az abban kifejtettek okszerűségét cáfoló nyilatkozatot nem tett. Fellebbezésében lényegében az elsőfokú eljárásban előadottak újra értékelését kérte, ezen túlmenően olyan anyagi vagy eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg, ami a Pp. 221.§-ának (1) bekezdésében megfogalmazott követelményeknek mindenben megfelelő elsőfokú ítélet megváltoztatását megalapozná.

A jelen ügy megítélése szempontjából a szolgáltatási színvonalmutatók és a GSZ rendszerének elhatárolása kiemelt jelentőséggel bír, hisz míg a minőségi mutatók a felhasználók statisztikai összességére vonatkoznak és az ellátási színvonalat általánosságban határozzák meg, addig a GSZ az egyedi felhasználót esetlegesen ért jogsérelem kiküszöbölésére szolgál. Az alperes egyrészt megállapítja az engedélyesektől elvárt minőségi mutatókat, másrészt a GSZ megsértése esetén az egyedi felhasználók felé fizetendő kötbér összegét. Mindezek tükrében nem támadható az elsőfokú bíróság azon megállapítása, amely szerint a felperes ellátási területének egészét érintő minőségi mutatóknak való megfelelés nem képezhetette a felhasználói panasz alapján indult jelen közigazgatási eljárás tárgyát. A felperes a szélsőséges időjárási viszonyok miatt bekövetkezett ellátási hiány, üzemzavar miatt a körülményeket minősítette (3. kategória), és az alperestől ennek elfogadását és a fogyasztók felé keletkezett esetleges kötbérfizetési kötelezettség alóli mentesítését kérte. Ezzel szemben a perbeli határozatban az alperes a lakossági felhasználó fogyasztói panaszáról döntött - a felperesi kötbérfizetési kötelezettség mellett. Ezért nincs jelentősége annak, hogy az alperes mikor és milyen körülmények között döntött a tervezési követelményeket meghaladó igénybevétel kérdésében. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy az ügy érdemét tekintve az alakszerű határozattal való elbírálásnak nem a felperes által hivatkozott, a 2010. május 15. és 18. napja közötti üzemzavarokat minősítő FVO-1569-2 (2010) számú irat, hanem az egyedi fogyasztói panasz kérdésében való döntés vonatkozásában van jelentősége. A GSZ 1.6. pontja határozza meg az engedélyesenként kitett felhasználók számát és a legfelső küszöbszámot, az 1.5. pont a szélsőséges időjárási kategóriákat, míg az 1.4. pont azt a közép feszültségű üzemzavar darabszámot mint határértéket, amelynek a szélsőséges időjárási kategóriákba való besoroláshoz bármely 24 órás periódusban teljesülnie kell. A GSZ e pontjainak összefüggéseiből helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 3. kategóriás üzemzavarnak nem a 24 órás időszakok átlagában, hanem 24 periódusonként önállóan kell megfelelnie a szélsőséges időjárás okozta csoportos hibákra meghatározott kritériumoknak. A kiesett fogyasztók létszáma az egyes 24 órás időszakok egyikében sem haladta meg a legfelső küszöbszámot, így a 3. kategóriába való besorolásnak nem volt helye. A besorolásnak egyébként a kötbérmértékre van hatása; a felperes a GSZ megsértését, a fogyasztó kötbérigényét elismerte (az elismert részben teljesítette), míg a mérték - a további 5.000 forint tekintetében - a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése folytán ráháruló bizonyítási teher ellenére sem tudta igazolni keresete alaposságát.

Az alperes másodfokú perköltséget nem igényelt, ezért az ítéltábla a Pp. 78.§-ának (2) bekezdése alapján mellőzte a perköltség tárgyában való határozathozatalt, míg az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény - alkalmazandó - 39.§-ának (3) bekezdés c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illetéket a sikertelenül fellebbező felperes a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles viselni.

Budapest, 2012. évi november hó 14. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke, dr. Bacsa Andrea sk. előadó bíró,
dr. Vitál-Eigner Beáta sk. bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő